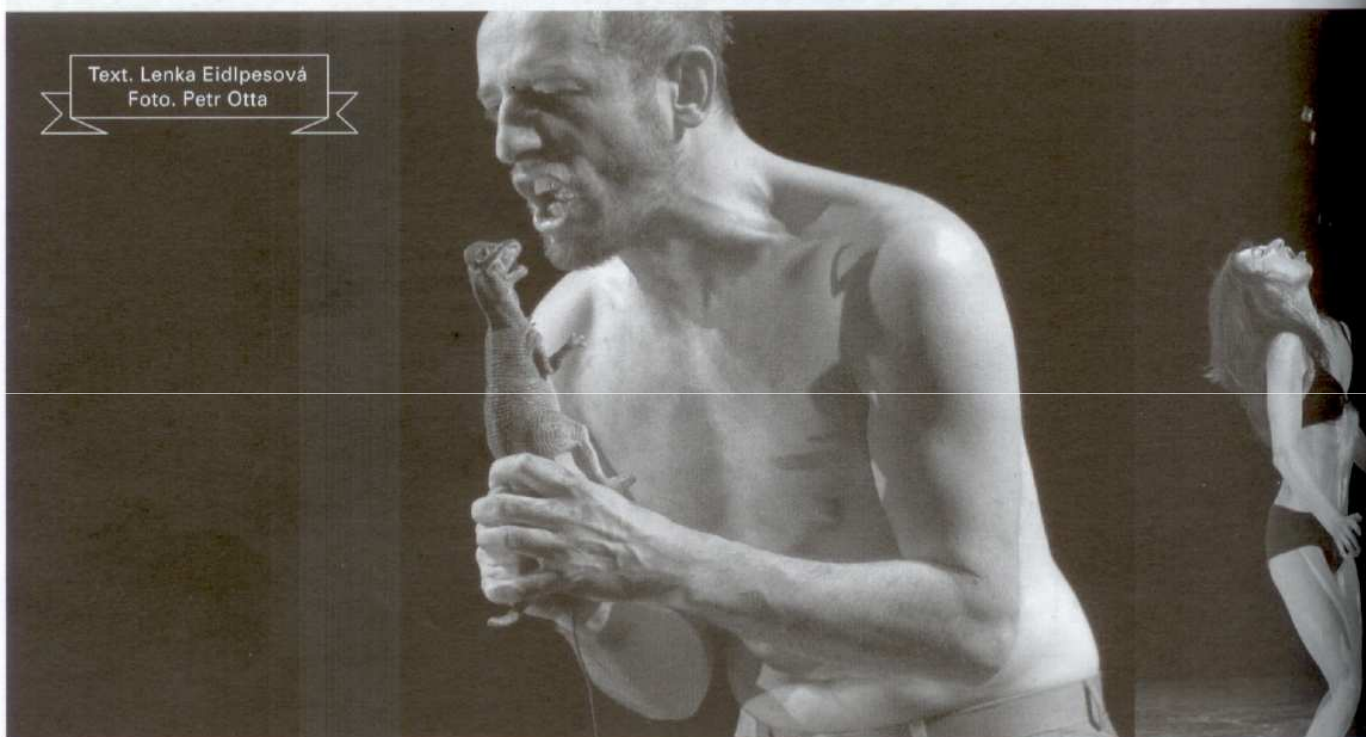

kaluž slz zraněných

Zajímalo vás někdy nakouknout do světa psychického a fyzického týrání? Do něčeho, co se děje pod pokličkou, co se skrývá za maskou „normálního“ života? Tak nějak působilo nejnovější představení 100 Wounded Tears souboru DOT504.

Text. Lenka Eidlpesová
Foto. Petr Otta

Nezasvěcení diváci mohli mýlit do Ponce s představou odpočinkového večera stráveného v divadle, avšak namísto toho byli přítomni postupnému a vcelku radikálnímu odhalování temného jádra. Na iluzi a poezii zde zbylo málo prostoru. Většina provedených akcí byla krutě reálná a až bolestivá na pohled, tím spíše na provedení. Tanečníci nicméně ze hry nevyšli poznamenáni na celý život. Naštěstí.

Styl vyprávění se odklonil směrem k rituálním formám divadla a jejich autenticitě. Neřalšované fyzčnosti

se nelze divit, když si uvědomíme, že choreografii pro soubor DOT 504 připravili **Jozef Fruček** a **Linda Kapetanea** (čili **RootlessRoot Company**), kteří se očividně čím dál více přibližují divadelnímu naturalismu.

Tvorbu RootlessRoot Company jsme na českém jevišti neviděli poprvé. S DOT504 již před rokem vytvořili choreografii **Holdin' Fast** (která na festivalu Fringe 2008 získala cenu Total Theatre Award) a sami ve dvojici se představili svým autorským představením **Sudden Showers of Silence**. Pozorujeme-li jejich tvorbu,

vidíme, že nemají sklon k žádnému éterickému tanci, nýbrž právě naopak; jejich tanec je silný a surový, což je možná přirozené u odchovanců Wima Vandekeybuse.

Toto propojení je i důvodem, proč umělecká vedoucí DOT504 navázala s RootlessRoot Company spolupráci. Lenka Ottová je obdivovatelkou fyzického tanečního divadla Ultima Vez. Snaží se, a myslím, že se snaží dobře, vést svůj vlastní soubor v podobném duchu. Kromě RootlessRoot Company DOT504 spolupracoval i s dalším bývalým

tanečníkem Ultima Vez Thomasem Steyaertem (Hidden Landscape) a se slovenským tanečníkem, který prošel bruselskou školou P.A.R.T.S., Antonem Lachkým (Heaven is the place...). Všechna tato tvorbá směřovala k náročným fyzickým výkonům a k propojení tance s hranými scénami.

Představení **100 Wounded Tears** vidím jako prozatímní pomyslný vrchol tanečního vývoje souboru DOT504. Propojují se v něm všechny jejich předešlé zkušenosti, které nabírají na dimenzích. Špetka

krutého humoru, která se objevila již v *Holdin' Fast*, se nyní plně rozvinula do nadsázky. Přesto, že i zde jsou původním impulzem lidské vztahy, především vztahy mužů a žen, posunuje se DOT504 v rámci svých klasických námětů partnerské lásky dále. Už se nejedná o červenou knihovnu jako v představení **Láska, jak se říká** (ještě jako dřívější soubor *Domino*) ani o bezmeznou citově vydirající vášeň jako v *Holdin' Fast*, ale o skoro realistický, i když trochu

by se jednalo o momenty, pro které jednotlivé slzy ukáply, až se slily do kaluže, kterou je toto představení. Situace tu nejsou příliš rozvedeny a připomínají spíše průzory do děje, kterým prochází herec Csongor Kassai, začínající celý příběh otázkou „Chceš mě zabít? Chceš! Řekni, že mě chceš zabit! Potřebuju to slyšet.“ V jeho postavě nacházíme jakéhosi průvodce příběhem, který děj komentuje slovy či zvláštním zpěvem na bizarní mikrofon skrytý

ností a občasnými odkazy na lidový tanec skupinu Les SlovaKs, přeroste v boj, do kterého je domina zatažena a ve kterém je zneuctěna tak, aby jí nezbyla ani špetka sebevědomí.

V závěru je na jevišti symbolicky vystavěno procesí dinosaurů, které je směšné, až nepatřičné, ale přesto hrozné. Snad je to tím, že z celého představení vychází pocit, jako by se všechno navzájem chtělo požrat. Dinosauri, tanečníci, i hudba Michala

často třeba odpočinku. Ten přichází přímo na scéně (opět trochu ve stylu Les SlovaKs), kde si tanečníci v postraní neváhají lehnout a přitom pozorovat, co se děje kolem. I tento moment dodává představení na realističnosti.

100 Wounded Tears nejsou slzy prolité z jemnocitu. Představením nás provázejí mučená těla tanečníků, perverse až psychopatie. Chtíč, vášeň a touha v člověku vzbuzují nesmírnou

ironický, pohled na lidi a jejich zášť, sobeckost, pomstychtivost a pro-radnost. Případá mi, že tentokrát se podařilo umíchat docela věrohodnou komplexní směs z přirozené lidské tendence ke zlu a z malých okamžiků touhy, něhy a lásky.

Mluvim-li o směsi a o okamžicích, mluvím i o struktuře choreografie. Stejně jako název 100 Wounded Tears evokuje jednu slzu za druhou, a popis k představení zmiňuje čtrnáct obrazů, je představení rozkouskováno na jednotlivé fragmenty, spojené významovou linkou. Jako

v těle dinosaura. Další konstantou dění je Helena Arenbergerová, která se po dobu celého představení stále navrácí k přesypávání černé hlíny; je to předzvěstí nekonečné temnoty tohoto díla.

Tři páry hrají „škatulata hejbejte se“ manipulace, svádění a odměření; z této hry se vyloupne domina Lenky Vagnerové. Na špičkách pyšně vykračuje povznesena nad všechno. To se jí však brzy vymstí, když hra sexuální přitažlivosti vybíčuje muže k demonstraci maskulinity. Tanec mužů, připomínající svým hemžením, muž-

Kaščíka, jako by bojovala o to, zda pohltní vše, co se na scéně odehrává.

Co je na 100 Wounded Tears nejcněnější, jsou fyzické výkony tanečníků. Výborná partnerina, skoky při kterých tanečníci letí naplocho ve skoro dvoumetrové výši, salta, přemety, pády plnou vahou na zem. Vzájemné srážení a podrážení nohou až do úplného vyčerpání. Perfektní tělo profesionála nezná limity ani zábrany. Objevují se i prvky bojových umění a točení holí, které jsou typické pro tvorbu Jozefa Fručka. Vše vypadá dost silově, a tak není divu, že je

energii, která může být strůjcem dobrého, ale může hnát i ke krutostem. 100 Wounded Tears je jistě působivé představení. Kladu si pouze otázku, zda je třeba opravdového utrpení, aby se představení stalo zajímavým. Zda se přílišným realismem neztrácí divadelnost a pokradmu se sem nevtírá reality show.